

Rozhovor s protagonistou Němého Bobše

Jára Cimrman

Prof. Ladislav Smoljak:

Milí přátelé, dříve než uvidíte závěrečnou scénu, v níž se osud y našich hrdinů

uzavírají, vyslechnete doufám se zájmem několik slov o herecké práci na hře Němý

Boběš. Koho jiného požádat o rozhovor než představitele titulní role. Jejím odborný asistent Petr Brukner. Petře, kdy jste se dozvěděl, že budete hrát titulní roli ve hře Němý Boběš?

Brukner: Dozvěděl jsem se to v pátek a hned v sobotu jsme jeli s panem režisérem

Smoljakem do Chvojčovic.

Smoljak: Vysvětlete, proč jsme jeli do Chvojčovic.

Brukner: Ve Chvojčovicích je velká obora.

Smoljak: Nahlas, Petře!

Brukner: Ve Chvojčovicích je velká obora. Chtěl bych touto cestou poděkovat vedoucímu lesního závodu Chvojčovice-Brod panu Karlu Jíšovi, že se nás ujal a dovolil nám pozorovat srny.

Smoljak: Jak vám toto pozorování pomohlo ve studiu role?

Brukner: Tak pozorovali jsme srny tři noci a na vlastní oči jsme se přesvědčili, jak jsou plaché. Například do míst, kde jsme čekali, vůbec nepřišly

.

Smoljak: Takže jsme je neviděli.

Brukner: Neviděli.

Smoljak: Ale i tak to byla cenná zkušenost.

Brukner: Ano. Chtěl bych touto cestou poděkovat vedoucímu filmového archivu

Praha-Žižkov panu Myrtilu Frídovi za to, že nám umožnil zhlédnout krátký film

Tatranský národní park, část druhá - Srny a kamzíci.

Smoljak: Jak vám film pomohl při studiu role?

(Brukner neví, co by řekl.)

Smoljak: Mohl byste uvést nějaký konkrétní případ ze hry? Někaký svůj pohyb, nebo grimasu?

Brukner: Grimasu... Tak jestli jste si všimli, jak ve scéně v hájovně očíhávám docenta Weigla, tak toho jsem si všiml právě ve filmu Tatranský národní park, část

druhá - Srny a kamzíci, že takhle srny očíhávají, když něco podobného najdou na zemi.

Smoljak: Takže jste ten postřeh uplatnil v roli.

Brukner: Ano. A také jsem si všiml, že srny, jakmile se něčeho leknou, tak se okamžitě rozprchnou. A to jsem použil. Že když se něčeho leknu, tak se také rozprchnu. Schovám.

Smoljak: Co vám činilo v roli němého Bobše největší potíže?

Brukner: Největší potíže mi činila plachost. Já jsem totiž svým založením spíš hlučný.

Smoljak: Prosím? Nahlas, Petře!

Brukner: Že jsem svým založením spíš hlučný, takže jsem se musel na jevišti neustále hlídat, abych nevynikal.

Smoljak: A teď bych se vás rád zeptal na jednu maličkost. Když se máte objevit

poprvé na scéně, vidí diváci nejprve jen parohy, takže vznikne dojem, že na scénu

vstoupí jelen. Pak se ale ukáže, že je držíte v ruce. Na to jste přišel sám?

Brukner: To byl nápad... To byl váš nápad.

Smoljak: Ano. Tak děkuji za rozhovor. A nyní už tedy nic nebrání tomu, abychom

si předvedli finále Cimrmanova dramatu Němý Bobeš.

Ještě dochovaná slova: „sluha odejde“, „včelička“ a „pojď sem, Bobši“.